

Василь Базів

Антихрист

у 3-х томах

Том 3

Україна і Росія: Війна престолів

Священний Томос
і скрепи мраківіся

Харків
«ФОЛІО»
2020

Розділ перший
«ІСНУВАННЯ УКРАЇНИ —
ТО ОГолоШЕННЯ ВІЙНИ РОСІЇ»,
або Що буде з українцями, коли Московія виграє

ЧОМУ ЩЕРБИЦЬКИЙ ПОМІНЯВ ПАСПОРТ

У московській пробірці вирощено два віруси малоросів: одні дивуються — як так вони напали на нас, другі амеби настільки не вірять у війну між ними і нами, що війну не називають війною. Знаючи, хто вони, я б не здивувався, якби вони напали на нас уже у ніч із 24-го на 25-е серпня 1991 року. Відразу. Бо проголошення Незалежності України для них — то *оголошення* їм війни Україною.

На кожну річницю Незалежності я піднімав тост за ще одну нашу перемогу — прожитий рік на волі і без них, а от чи буде наступний цілий рік без війни до наступного 24 серпня — нема ніяких гарантій ні від кого.

Чому вони розв'язали віроломну війну проти нас? Точно так само, як Наполеон чи Гітлер проти них. Чого вони хочуть? Є лише одна відповідь — вони хочуть, щоб ми зреклися себе. Щоб ми повторили услід за Путіним, який, я цитую, говорить прямим текстом: ті, що живуть у Києві і навколо, — то такі самі москалі, як і він, а українців нема у природі і ніколи не було.

Вони воюють із нашим Іменем — вони хочуть, щоб на Землі не було Українців. Щоб ми впали у цій війні на коліна перед ними і сказали: так, ми такі, як ви, «один народ», ми — не українці, ми такі самі, як і ви — москалі.

Днями перший президент України Леонід Кравчук, життя якого розполовинила гостра грань епох, розповів: незадовго до Незалежності України керівник Московської імперії УРСР Володимир Щербицький змінив паспорт — у графі «національність» змінив «українець» на «росіянин».

З цього приводу не було спеціального рішення Політбюро ЦК КПУ як найвищого органу московської колоніальної адміністрації. Але те, що глава Малоросії добровільно зрікся, що він українець, означало, що українців уже нема. Кравчук каже, що денационалізація і русифікація в останні роки СРСР дійшла до такого ступеня, що існування українців як нації було вже на волоску. Українці були майже стерті з лиця землі. Вже була майже вмерла Україна.

Того волоска вистачило, щоб велет піднявся. Нація стала Державою і показала, що вона не вмерла.

І що ж вони? Тихою сапою вони руйнували цю молодую Державу мало не три десятиліття, а потім розвернули танки до того місця, в якому Щербицький змінив паспорт — пішли війною з метою знищення українців.

Коли б вони в'їхали у Київ на танках чи взяли Київ на Печерських пагорбах, поставивши на виборах руками малоросів свого гауляйтера, що було б із українцями?

Ті, яких більшість, тобто малороси, відразу ж стали б москалями, вітаючи Путіна хлібом-сіллю. Нині вони проходять передпідготовку до цього «свята миру» під «національною» ідеєю — «*нам всё равно*». Інші, яких меншість, пішли б, як і їхні батьки, у ліси і степи

та розгорнули б нечувану у Європі партизанську війну. Найважче було б тим, які не змогли б воювати і які не схотіли б ставати москалями. Вони казатимуть, що вони — українці, і лише за це їх розстрілюватимуть просто на вулиці чи везтимуть товарняками на Сибір.

Буде так, як було. Тому нам треба воювати з ними на фронті нині, щоб так не сталося завтра. У нас нема вибору. Якщо ми хочемо бути тими, ким ми народились, якщо ми хочемо жити і вмерти українцями, ми мусимо за це битися, що я й роблю у цю мить, воюючи найсильнішою зброєю, якою є Слово.

ПРО ЩО КЛЕКОТІВ КРЕМЛІВСЬКИЙ КРАТЕР ГЕНЕРАЛЬНОЇ СТРАТЕГІЇ РОСІЇ 20 РОКІВ ТОМУ

Між Першою і Другою світовими війнами — 21 рік. Якщо відгортати цю кількість літ від теперішньої пори, коли вже шість років іде перша після Другої світової війна в Європі, дістанемо 1999 рік.

Шукаю у своїх нотатках на полях історії, які складуть чотиритомник моїх праць «Шлях з рабства», цю дату за рік до міленіуму, коли людство спокійно спочивало на перинах двох тисячоліть. Тиша і благодать, а я виконував свою роботу під заповітом пророка Івана Франка:

*«Ти, брате, любиш Русь
[Русь ту, що Україна]
За хліб і кусень сала,
Я гавкаю на неї,
Аби вона не спала»*

Не надто прислухалися братове до гавкоту Каменяря, то на що вже мені можна було розраховувати, коли отакий от гавкіт, датований 1999-й, виходив з-під мого пера:

«Наприкінці 1999 року, коли Кремль приголомшив світ відставкою Єльцина, чеченською війною «до переможного кінця» і проголошенням нового курсу, у Москві вийшов товстезний фоліант майже на 1000 сторінок у респектабельно-офіційній чорно-золотистій обкладинці під глобально-історичною назвою «Основи геополітики». Підзаголовок такий — «Геополітичне майбутнє Росії». Окрім зауваження, що книгу видано на кошти закритого акціонерного товариства «Русское золото», усі інші вихідні дані відповідають виданню академічному. Зокрема, працю теоретика московського фашизму О. Дугіна рекомендовано до друку кафедрою стратегії Військової Академії Генерального Штабу Російської Федерації в особі генерал-лейтенанта Н. П. Клокотова.

В анотації, аби читач знав, що тримає у руках, чітко й однозначно сказано: перший російськомовний навчальний посібник з геополітики. Отже, йдеться не про роздуми на вільні теми, а про підручник. Політичний буквар сусіднього народу.

У передмові доволі резонно здійснюється застереження щодо реалій, які з'явилися після розпаду СРСР: «Вийшовши із Ялтинського миру, людство на порозі міленіуму стоїть перед новою реальністю, яка і не думає відповідати наївним утопіям деяких покvapливих лібералів. Уніфікація світу породжує більше запитань і проблем, ніж відповідей. Старі інтерпретаційні схеми, звичні кліше традиційного аналізу на очах старіють».

Отже, нетерпеливисься досягнути нові схеми, незвичні кліше вже модерного аналізу, аби розкрити очі на новітню картину світу, пізнавати яку покликана така синтетично стратегічна наука наук, якою є геополітика.

Ясна річ, передовсім, нашвидкуруч гортаю сотні сторінок «букваря» і шукаю розділ, у якому було б сказано про наше рідне, російсько-українське «братерство». А справді, як цей навчальний посібник виховує російських громадян ставитися до однієї із сусідніх держав, якою для суверенної Росії є суверенна Україна?

Довго шукати не доводиться, бо є такий окремих параграф, окрема тема для мільйонів слухняних учнів, яка називається «Проблема суверенної України». Начебто як для нашого вікового сусідства звучить оте не зовсім доречне слово «проблема», але наберімося терпіння і читаймо далі цей «науковий коментар» договору «Про дружбу, співробітництво і партнерство», з приводу якого один із його підписантів Борис Єльцин повчав московських чиновників, майже як Антуан де Сент-Екзюпері: встав зранку і думай, що ти зробив для України. З гумором був цей колоритний сибіряк.

Відверто кажучи, шановний читачу, коли б мені за хвилину перед тим, як розгорнути цю книгу, хтось сказав, що мене очікує, я б нізащо не повірив. Але повір очам своїм, свята українська наївність, що завше була настільки безневинною, наскільки ж смертельно згубною. Підручники — не завуальовані дипломатичні, а відкриті тексти, де всі предмети для щонайглибшого засвоєння називаються своїми іменами.

Отже, предмет — Україна, і далі: *«Украина как самостоятельное государство с какими-то территориальными амбициями представляет собой огромную опасность для всей Евразии, и без решения украинской проблемы вообще говорит о континентальной геополитике бессмысленно...*

Стратегически Украина должна быть строгой проекцией Москвы на юге и на западе. Абсолютным импера-

Зміст

<i>Розділ перший. «Існування України — то оголошення війни Росії», або Що буде з українцями, коли Московія виграє</i>	7
Чому Щербицький поміняв паспорт	7
Про що клекотів кремлівський кратер генеральної стратегії Росії 20 років тому	9
«Став двумя различными государствами, Россия и Украина стали по разные стороны геополитических баррикад»	13
Динаміт, який підірвав СРСР	17
<i>Розділ другий. «Герой» половецьких воєн, або На городі — бузина, а в бункері — Путін</i>	20
«Дякую тобі, Боже, що я не москаль»	20
Як Денікін подруживсь із Дзержинським	22
«Дайош» Росію часів Наполеона і Бісмарка!	26
Як половці та печеніги Москву брали	29
<i>Розділ третій. Вогонь корегує Вінстон Черчилль, або Капітуляція як атрофований «Мускул миру»</i>	33
«Нове обличчя» мало 66 років, коли прийшло рятувати Європу	33
«Все, що я можу вам запропонувати, — це кров, важка праця, сльози і піт»	38
Найвидатніша Людина ХХ століття: «Нації, які гинуть у бою, відроджуються. Нації, які здаються, зникають»	42
<i>Розділ четвертий. Неокомінтерн у «Єрусалимі», або Світова «православна» війна</i>	44
Погони московського месії	44

Семимільярдний Кумар, або Щосекунди нас стає на троє більше!	47
Вселенський розпач за коефіцієнтом Джіні, або Що робити із «неправильним» людством	52
Олігархічний канібалізм, або Масна пика глобального егоїзму	54
Бичі Божі, або Збірна команда світу виходить на Олімп	57
Однопроцентна настоянка московської трутизни	61
Гординя Мефістофеля, або Мішень на враження — золотий мільярд	63
«Сталінський імпульс православ'я»	65
Православні усіх країн, єднайтеся, або Чи стане Далай-лама заступником Гундяєва	66
Аскеза луб'янських гобсеків, або Ватикан мусить упасти!	68
Ідентифікація біса	70
Чому із Києва третього Риму не вийшло?	71
Т. в. о. Бога — підполковник у відставці, або Авгури подвійної моралі	73
Кремль — бункер глобальних лузерів, або Иванушка-дурочок — проти Венери Мілоської, вошивий Федот — проти доктора Фауста	76
Чому китайці полюбили Ісуса, або Єрусалим в околицях Шанхая	85
Айсберг у степах України, або Із виписки психіатра: «Владимир III і Третя республіка»	90

Розділ п'ятий. 75 років: від окупації до окупації.

Чому Путін напав на Україну після Гітлера, або «Православний» фашизм Путіна як продовження «арійського» нацизму Гітлера	94
Павло Турухін: «Православний фашизм — це спасіння для Росії»	94
«Православ'я у законі», або «Християнський» талібан	100
Московський батько фюрера	104
А «отцы воевали» за Гітлера!	107
Шеф Гестапо Мюллер хотів викрити Штірліца, але дружив із Берією	116

Russia Today: «Росія йде по шляху Муссоліні і фашизму»	122
Москва. Кремль. Зразково показовий фашизм	125
<i>Розділ шостий. Спецназ антихриста</i>	<i>130</i>
Перша шеренга окупантів Криму — диверсійна висадка зондеркоманди ФСБ, відомого як РПЦ	130
Окупант: «Русская православная армия»	136
«Православний» гімлер, він же заступник патріарха РПЦ	139
Хто головний Геббельс православного фашизму? Митрополит Пітерський Іван Сничов	141
Підпільний московський спрут Юди	144
«Дорога смерті» його всесвятості, або Чи пролізе крізь вушко голки у рай патріарх-олігарх, «аскеза» якого коштує чотири мільярди доларів	152
Свастика на Кремлі	156
Фашизм вчк Москва вчк Кремль вчк	163
Власівці, фашисти, білогвардійці у степах України	165
«Православні» упирі, або Звір знову прокинувся	172
Витяги із фронтової хроніки російсько-української війни українських спецслужб	172
Зішестя духа антихриста, або Нерон перевертається у гробі. П'ятидесятниця «православних фашистів» у Слов'янську	175
<i>Розділ сьомий. Вселенська карта Головверха</i>	<i>179</i>
Сценування вирішального удару	179
Кукіль колаборації в театрі бойових дій	183
Гундяєв: «Святейший Патріарх Алексій ушєд, оградив нашу церковь от трудного времени»	190
Спецоперація «Ліквідація Митрополита» Агентурно-медична війна у лікарняній палаті	192
«Валькірія» по-донецьки. «Полювання на вікарія», або Дені Дідро і паніматка Калісфенія	200
Деокупація Історії, або Як українці ХХІ століття відвоювали в Орди Київську Русь	209

<i>Розділ восьмий.</i> Х. Р. ІСУС: «In hot signo vincits» («Цим переможеш»). Томос. Епопея тисячоліть	217
Собор Крит—Київ. Нині — після вчорашніх тисячоліть . . .	217
325-й і 787-й. То було позавчора, до нас: два собори до критсько-київського	221
1438-й. То було вчора, до нас. Знову Собор. Флорентійський. Майже Київський. Найголовніший в історії вселенського християнства	227
2016-й. То було нині, при нас: не так далеко — 578 років — від Апеннін до Криту	235
Sujus region, ejus religio, або Таємна висадка на береги Босфору спецпосланника від Президента України . .	246
Союз із Туреччиною. Богдану Хмельницькому це вдалось. А Петру Порошенку?	251
Полон президента Туреччини у Мармарисі, який не відбувся, або Хто першим зателефонував Ердогану	259
«Фол» владики Філарета	263

<i>Розділ дев'ятий.</i> Бліцкриг' тисячоліть «Найбільша поразка Путіна»	269
Твердиня над Босфором на ім'я Варфоломій	269
«Новичок» для патріарха, або Некрасиво підозрювати, коли впевнений	275
Провальна місія дипломата Лисиці, або «Басня Крылова» про добровільну здачу Константинопомем Києва Москві у XVII столітті	279
Томос РПЦ імені ВКП(б), або Нарком НКГБ Меркулов як хрещений батько патріарха Кирила	284

<i>Розділ десятий.</i> Провал престолу сатани: як це було, або Протокол Небесної канцелярії, за вселенським хронометром Божого Промислу	288
---	-----

<i>Розділ одинадцятий.</i> «Томос: «для вічного доказу і постійного представлення»	315
Метрика про народження із правом на життя вічне	315
Звершилось! Соборна мудрість предвічної Софії	321

<i>Розділ дванадцятий. Чому Москва дала моїй трилогії</i>	
найвищу оцінку	328
Замість анафема — визнання від нащадків мокселів	328
Цар Олексій патріарху Никону: «Ти бля... кий син»	331
Чому українці бридилися мокселями	338
Москва згодна: київські князі були католиками	342
Як тут заперечити московському професору: «Київ — надмогильна плита Москви»!	
Моя книга — епітафія на цій плиті	345
 <i>Замість епілогу. Моя особиста зустріч з антихристом,</i>	
або Московська рулетка в степах України	348
Презентація не на столичному паркеті, а в окопі	348
На війну — в бусику з квашеними помідорами!	350
Блок-пост: далі — лінія фронту	355
Повернення з того світу	360
Найщільніше твоє наближення до смерті	364
 <i>Післямова. Прощання з «Антихристом»,</i>	
або «Похорон сатани» прямим рейсом із Верони у Москву	368